

AINA MOLL

LA CATALANITAT DELS JOCS OLÍMPICS

A punt d'acabar la gran aventura dels Jocs Olímpics, crec que ens podem donar per satisfets quant a la presència que hi han tingut la llengua i els símbols catalans. Encara que s'havia planejat des del primer moment un ús quantitativament igual de les quatre llengües oficials, la seva distribució era una incògnita que s'ha resolt feliçment. La cerimònia inaugural va ser un prodigi de diplomàcia: els cilindres quadrilingües per a la desfilada i l'*HOLA bilingüe* que els dansaires dibuixaren al final del vistós espectacle preliminar resolien brillantment dos problemes difícils, i el català, emprat en primer lloc en els parlaments oficials, rebé de manera clara el tracte preferent que, com a llengua de la ciutat amfitriona, li corresponia. La senyera i *Els segadors* reberen també un tracte digne, que fa sis anys no ens hauríem atrevit a somniar.

Això ha estat un èxit del COOB i de les institucions catalanes (Ajuntament de Barcelona i Generalitat), però també del poble català, que els ha donat suport. La pressió popular ha ajudat sens dubte a fer entendre, a les instàncies olímpiques estatals i

internacionals i al món sencer, la reivindicació de la identitat catalana. D'altra banda, la presència de senyeres, abundant als balcons i *discreta* a les seus olímpiques, mereix aplaudiments (massa senyeres haurien *embafat* els espectadors forans, dels estadis i de la televisió), i la seva *convivència pacífica* amb la bandera espanyola, el fet que un esportista andalús les fes voleiar totes dues en el moment de guanyar una medalla d'or, i el suport que el públic català ha donat als atletes i equips espanyols poden marcar una nova etapa en les relacions entre Catalunya i Espanya, en què la identitat nacional catalana sigui expressada i reconeguda amb naturalitat.

Propera passa desitjable: que els reis escoltin *Els segadors* en quietud respectuosa i que facin servir el català no sols en les frases protocol·làries d'un discurs, sinó per atendre els periodistes i en conversa informal amb els ciutadans. Això, en bona part, depèn de nosaltres. Una voluntària olímpica, adreçant-se en català al príncep amb tota naturalitat, ens ha mostrat el camí.

[9-VIII-1992]

D'UN TEMPS, D'UN PAÍS

SETZE VISIONS
SOBRE LA CATALUNYA
DEL NORANTA-DOS

BARCELONA • 1993

EDICIONS DE LA REVISTA DE CATALUNYA

«Un llibre no gaire habitual. Un llibre que invita, en certa manera, a la lectura-zapping. Un recull de veus notables i diverses que, evidentment, són part important d'un temps i d'un país.» Amb aquestes paraules extretes del pròleg, Raimon presenta aquest volum que aplega els articles que del vint-i-tres d'abril al set de desembre aparegueren simultàniament, sota l'epígraf *D'un temps, d'un país*, en diferents mitjans de la premsa catalana no barcelonina. La categoria dels autors i la qualitat i la independència dels articles en la circumstància especial de l'any 1992 justifiquen que ara siguin recollits en un llibre.

D'UN TEMPS, D'UN PAÍS

SETZE VISIONS SOBRE LA CATALUNYA DEL NORANTA-DOS

per

Max Cahner, Salvador Cardús,
Josep Gifreu, Josep Huguet,
Isidor Marí, Aina Moll,
Josep Murgades, Salvador Oliva,
Josep M. Puig Salellas, Joandomènec Ros,
Maria Rúbies, Josep-Maria Terricabras,
Adolf Tobeña, Ricard Torrents,
Pere Verdaguer, Gerard Vergés

amb un pròleg
de Raimon

BARCELONA, 1993

EDICIONS DE LA REVISTA DE CATALUNYA

C·U·R·I·A·L

© els autors respectius, 1993
Primera edició: maig de 1993
Coberta i maquetació: Josep Palàcios
Editat per Curial Edicions Catalanes
carrer del Bruc, 144 - 08037 Barcelona
Impress a Novagràfik, carrer de Puigcerdà 127,
08019 Barcelona
ISBN: 84-7256-932-2
Dipòsit legal: B. 15110-1993

INTRODUCCIÓ

Entre el vint-i-tres d'abril i el set de desembre de 1992 setze escriptors, professors universitaris i especialistes en el camp de la comunicació i de la cultura van decidir de publicar, amb el suport de la Fundació Revista de Catalunya, una columna a les pàgines d'opinió de la premsa, diària o setmanal, de fora de Barcelona. *D'un temps, d'un país* era, manllevant el nom a una coneguda cançó de Raimon, el títol de la columna, que pretenia tractar des d'una òptica independent els temes que afectaven un país determinat —Catalunya, els Països Catalans— i un temps determinat —l'any 1992.

L'experiència, doncs, pretenia cobrir tot el territori del Principat i, en un segon estadi, també el de la resta dels Països Catalans. L'interès estava en l'elaboració d'un discurs que, no adreçat directament al lector barceloní, tingués la capacitat de fer-se llegir amb un grau similar d'implicació per un lector de Girona o de Tortosa, de Lleida o de Reus, de Tarragona o de Manresa, d'Igualada o de Vic, de Granollers o de Vilanova i la Geltrú, de Perpinyà o de Ciutat de Mallorca, posem per cas. Els setmanaris «El 9 Nou», «La Veu de l'Anoia», «Diari de Vilanova» i els diaris «Nou Diari», «Diari de Lleida»,

«La Mañana» i «Regió 7» en van garantir, de manera sincrònica i territorialment complementària, la difusió; difusió que, atesos certs problemes de darrera hora en algun cas i del tot aliens a la voluntat dels autors, podria haver estat fins i tot més àmplia. Malgrat tot, els dos-cents articles aplegats en aquest volum —n'hi ha tres d'inèdits, però— van permetre que, ininterrompudament al llarg de nou mesos, es poguessin formular opinions que, tal vegada, en mitjans de més abast no haurien pogut aparèixer, si més no en la conjuntura singular de l'any 1992.

És evident que el suport de la premsa no barcelonina i la voluntat de les setze persones implicades han permès —modestament, si es vol— que diferents empreses periodístiques se sumessin a un projecte necessari i fins avui prou singular, un esbós útil per a un possible model de premsa nacional que, tant per implantació i estructuració com per independència i continguts, encara ens cal i resta per fer.

Els autors voldrien dedicar un record ben especial a Maria Rúbies, que ens deixà el mes de gener del 1993.